

סיפור נגאלים בשפחה

באחד מימי ה'שבע ברכות' שלאחר חתנתו של רבי שלום דובער (הרש"ב) מליובאוויטש, התקיימה סעודת המצוה בחצר דירתו של אביו, רבי שמואל (המהר"ש).

קהל רב השתתף בשמחה. רבי שמואל היה במצב רוח מרומם ופניו קרנו מאשר ושמחה; נראה היה כי שכינה שוכנת על פניו קדשו של הרבי.

את רוממות הרוח ששררה אצל החסידים קשה לתאר. עם סיום מאמר החסידות שנסב על הפסוק "כי על כל כבוד חפה", אותו דרש רבי שמואל לפני הנוכחים, יצא ברכוד ולאחריו עלה במדרגות הגן לעבר האכסדרה הסמוכה לחדרו, משם צפה בחסידים שרקדו בעשרות מעגלים בחצר.

רבי זלמן אהרן, בנו של הרבי, ורבי משה אריה גינזבורג, חתנו, שנכחו בקרבנות, ספרו לאחר זמן כי באותו מעמד התבטא הרבי לפניהם:

"הסתכלו בני כיצד שמחים חסידים בשמחה של מצוה; כך גם ירקדו יהודים ברחובות העיר בביאת משיח..."

(על פי 'לקוטי דבורים' חלק א עמוד לד)

